

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2189/2019
25.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Прокупљу, кога заступа Државно правобранилаштво Одељење у Нишу, ради исплате новчаног потраживања из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 192/2019 од 23.04.2019. године, у седници већа од 25.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 192/2019 од 23.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 530/17 од 27.09.2018. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име разлике од исплаћене до припадајуће плате по основу рада у сменама за период од 01.08.2014. године до 30.09.2014. године исплати износ означен у изреци за сваки месец појединачно са законском затезном каматом од доспелости па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 2.071,00 динар са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 190/2019 од 09.04.2019. године, преиначена је пресуда Основног суда у Прокупљу П1 510/17 од 27.09.2018. године, тако што је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му по основу мање исплаћене плате по основу рада у сменама за период од 01.08.2014. године до 30.09.2014. године исплати и то: за август 2014. године износ од 4.150,76 динара, са законском затезном каматом почев од 01.10.2014. године до исплате и за септембар 2014. године износ од 3.583,55 динара са законском затезном каматом почев од 01.11.2014. године до исплате, одбијен као неоснован као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка од 42.071,00 динар са каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремено ревизију, због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

У конкретном случају је побијаном пресудом преиначена првостепена пресуда тако да је ревизија дозвољена у смислу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, а због чега нема места примени члана 404. став 1. ЗПП и одлучивање о ревизији тужиоца као посебној ревизији.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Другостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Другостепени суд је поступао у оквиру своје надлежности, пресуда је заснована на чињеницама утврђеном у првостепеном поступку на које је првостепени суд правилно применио материјално право. Другостепени суд је оценио релевантне жалбене наводе и дао јасне разлоге за донету одлуку.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у радном односу код тужене на радном месту полицијског службеника ПУ у Прокупљу. Његово радно место подразумева континуирани сменски рад односно рад без прекида према унапред утврђеном распореду. Тужилац је у периоду од 01.08.2014. године до 30.09.2014. године, радио у сменама и тврди да му је тужена за наведени период исплатила увећану плату по овом основу у мањем обиму од обима овог права који је регулисан одредбама Посебног колективног уговора за полицајца и службеника односно у висини од 28,6% од основне плате. На наведени начин је претрпео штету па је тужбеним захтевом тражио да се обавезе тужени да му исплати накнаду и то у висини коју је утврдио вештак финансијске струке. Тужена је оспорила тужбени захтев не спорећи да је тужилац распоређен на пословима на којима се сменски рад обавља континуирано истичући да је решење против тужиоца рад у сменама вреднован у оквиру коефицијента за обрачун плате са 0,145 у укупном коефицијенту плате.

Првостепени суд је применом члана 146. став 2. Закона о полицији („Сл. гласник РС“, бр.101/05, 92/11) и применом члана 22. став 2. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Сл. гласник РС“, бр.18/11) којом је утврђено да се основна плата састоји од основице и утврђених коефицијената и члана 27. став 1. којим је предвиђено да се основна плата увећава тачком 3. утврђено „за рад у смени 26% који се увећава за 10% стоји увећање из члана 147а Закона о полицији, закључио да тужиоцу припада право на тражену разлику, па је тужбени захтев усвојио.

Одлучујући о жалби другостепени суд је нашао да је чињенично стање у овој правној ствари правилно утврђено, а да је првостепени суд погрешно применио материјално право. Наиме, чланом 147а став 1. тачка 3. Закона о полицији („Сл. гласник РС“, бр.101/05, 63/09 и 92/11), прописано је да запослени има право на додаток на плату за рад у смени од 28,6% од основне плате ако ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено. Из тога произлази да ће право на увећану плату по основу рада у сменама условљава да такав рад није вреднован при утврђивању основне плате. Даље, према члану 22. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Сл. гласник РС“, бр.18/2011 од 16.03.2011. године) прописано је да се плата запосленог састоји од основне плате и додатка на плату. Основна плата се састоји од основице и утврђених коефицијената. Сходно одредби члана 27. основна плата се увећава за рад у сменама 26% а проценат овог увећања се увећава 10% због измене члана 147. став 1. Закона о полицији.

Одредбом члана 11. Правилника о платама запослених у МУП-у уређена су примања запосленог у МУП-у и утврђено је право на додатак на плату полицијских службеника за сменски рад, али само у случају да исти није вреднован кроз коефицијент плате – увећањима од 0,145. Наведено увећање дефинисано је као додатни коефицијент сагласно члану 7. истог Правилника (коефицијент нередовности у раду), које су дефинисане чланом 8. као рад у смени, турнусу или других учесталих нередовности у висини од 0,145 истог коефицијента. Сходно томе из цитираних одредби Закона о полицији и општих аката произлази да припадници полиције, (полицијски службеници), који континуирано раде у сменама немају право на увећање плате по основу сменског рада као додатак на плату у висини од 28,6% од основне плате јер им је рад у сменама вреднован кроз додатни коефицијент од 0,145, односно немају право на разлику у плати обрачунату између исплаћене и висини утврђеног увећања за припаднике полиције који повремено раде у сменама. Сходно томе, преиначена је првостепена одлука и тужбени захтев тужилаца одбијен као неоснован.

Према оцини Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев као неоснован. Разлоге које у образложењу своје пресуде наводи апелациони суд у свему прихвата и Врховни касациони суд. Евидентно је да радно место тужиоца подразумева континуирани сменски рад и да сходно цитираним прописима исти има увећање од 0,145. Наведено увећање дефинисано је кроз додатни коефицијент сагласно члану 7. Правилника о платама запослених у МУП-у. Сходно томе, тужилац нема право и на увећање плате од 28,6% од основне плате јер не ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено. Када би му се признало и то повећање плате произлазило би да тужилац има право на увећање плате по двоструком основу, што не би било у складу са предвиђеним прописима.

Тужиочев рад у сменама је изражен кроз коефицијент за обрачун плате при вредновању послова радног места и исплаћује му се за сваки месец. Како је нередовност у раду на неким радним местима стални услов рада и како је вреднована кроз коефицијент, а на неким местима није стални услов рада већ се уводи повремено, то незапослени на тим радним местима нису у истом положају. Стога је неосновано позивање ревидента на право запослених на једнаку зараду за исти рад или рад исте вредности који остварују код истог послодавца.

На основу свега изнетог, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић